

θεν εἰς τὰ βήματα τοῦ τὴν εἶδε τρέχουσιν πρὸς τὰ ἔμπροσ ὡς σκιάν, τὴν ἔφθασε.

— Κυρία δὲ Μοντβριάν... Εἶπε μετὰ φωνῆς παρηλλαγμένης... Ποῦ πηγίνετε;

— Ἀπατάσθε... δὲν εἶμαι ἰκεῖνη τὴν ὁποῖαν ὑποθίτετε.

— Ἐξ οἴκοι, κυρία, ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, σὺς ἀνεγνώρισαν...

— Ἔστω λοιπὸν, εἶπε μετὰ σκληρότητος, τί μέ μέλλει ἐπὶ τέλους!

Ἀφῆρεσε τὴν κουκούλαν τῆς καὶ ἀφῆκε νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ ὥχρᾶ μορφή τῆς. Τὰ βέβαια τῶν τελευταίων ἡμερῶν παραπολὺ τὴν εἶχον γηράσει.

— Ἔστω... εἶμαι ἡ κυρία δὲ Μοντβριάν. Μὲ τί δικαίωμα μὲ ἐρωτᾶτε;... Μὲ τί δικαίωμα μὲ σταματᾶτε;

— Ἐπειδὴ σὰς συναντῶ μόνην, τὴν νύκτα, εἰς μίαν πόλιν τὴν ὁποῖαν μόνις γνωρίζετε.

— Ὡραία πρόφασις! Μὲ πικραλοῦθετε ἀπὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας. Διὰ τί;

— Διότι μοὶ ἐφάνη ὅτι εὗρίσκεσθε εἰς ἐπικίνδυνον ἐρεθισμὸν, καὶ ἐπειδὴ ἐνόμισα ὅτι δυνατόν νὰ λάβητε ἀνάγκην φίλου ἀφωσιωμένου καὶ εὐλαβοῦς, ὅπως σὰς ὑπερασπίσῃ...

— Ὅπως μὲ ὑπερασπίσῃ;... Καὶ ὑπὸ τίνος ἀπειλοῦμαι;

— Ἀπειλοῦσθε ὑπὸ μεγάλης δυστυχίας, ἐὰν ὑπακούσητε εἰς τὸ μῖσος σας.

Ἡ Γενεβιέβη ἔσχε νευρικὸν γέλωτα, καὶ πάραυτα προσέθηκε:

— Ἐχω ἄδικον νὰ κρύπτωμαι. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ μισῶ... Ὑμεῖς προβλέπετε δυστύχημα... Λοιπὸν, σὰς λέγω, ὅτι δύνασθε νὰ προβλέπητε καὶ ἐγκλημα...

— Σὺ, παρακαλῶ, κυρία, ἐπανεέλθετε εἰς ἐαυτήν.

— Λέγετε καθ'ἑαυτὸν, ὅτι εἶμαι τρελλή... Ὅποια πλάνη!... Ἀκολουθήσατέ με καὶ θὰ ἰδῇτε...

Ὁ Τουρζῆς ἤρνετο. Ἐκείνη τὸν ἔσυρε, κρατοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ σφίγγουσα τοὺς δακτύλους τοῦ μὲ ρώμην ἀνδρός...

Ἐν τῇ ὁδῷ ἦν διέσχιζον, ὀλίγα καταστήματα διετέλουν εἰσέτι ἀνοικτὰ, καὶ αὐτὰ δὲ κατὰ μικρὸν ἐκλείοντο, ἐν πρὸς ἐν. Ἡ ἐρημία ἦτο πλήρης, ἐν τῇ κατὰ τὸ ἡμῖς κοιμωμένη ἤδη μικρὰ πόλει. Αἶφνης ἡ Γενεβιέβη ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ Τουρζῆ.

— Περιμένετε με...

Ἐν φαρμακείον πρὸ αὐτῶν, ἔμενεν ἀνοικόν. Ἡ Γενεβιέβη εἰσῆλθε, μὲ τὴν μορφήν ἀποκεκαλυμμένην, ἀποφασιστική. Ὁ φαρμακοποιὸς ὑπνωττε πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ. Τῷ ἀπηύθυνε τὸν λόγον. Ὁ ἄνθρωπος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἀρνούμενος ὅτι τῷ ἐζήτην. Τότε, ἀνέσυρε χαρτοφυλάκιον ἐκ τοῦ κόλπου τῆς καὶ ἐξαγαγούσα ἔδειξε τὸ ἐπισκεπτῆριόν τῆς. Ὁ φαρμακοποιὸς προσέκλινε. Δὲν ἐδίσταζε πλέον. Ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὰς φαρμακοθήκας, καὶ ἀνέσυρε φιάλην περιέχουσαν ὑγρὸν διαυγές, σχεδὸν ὅμοιον πρὸς τὸ ὕδωρ. ἔχυσεν ἐξ αὐτοῦ ἐντὸς φιαλιδίου, τὸ ὁποῖον ἐσφράγισε καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν κόμησάν, ἥτις τὸν ἐπλήρωσε καὶ ἀπῆλθεν.

Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ὁ Τουρζῆς εἶδε τὰ πάντα... ἐμάντευσεν ἐν τρομερὸν σχέδιον... δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐννοήσῃ...

Εἶνε τρελλή... Τίς λοιπὸν θὰ δυνήθῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ;

Ἡ Γενεβιέβη τὴν ἐπανεῦρεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου κίνητον, κατεληγμένον ὑπὸ φρίκης. Τὸν ἐκίνησε διὰ νευρικῆς χειρὸς.. ἐγέλασεν... ἐξέσχισε τὸν περιβάλλοντα τὸ φιαλίδιον χάρτην καὶ ἔδειξε τὴν ἐπιγραφὴν.

— Θεοὺν ὀξύ... Ἐννοεῖτε τώρα;

— Γενεβιέβη, δὲν θὰ πρᾶξετε τοῦτο...

— Καὶ διὰ τί; Τίς θὰ μὲ ἐμποδίσῃ;

— Κυρία, σὰς καθικεύω, ἐπανεέλθετε εἰς σεαυτήν, σκέφθητε ὀλίγον... Τοῦ ο εἶνε μέγχα ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν δύναται νὰ δικαιολογήσῃ. Ὅποῖον σκάνδαλον! Καὶ δὲν εἶπε μόνη! Ἐχετε τὸν πατέρα σας! Ἐχετε τὸν υἱὸν σας! Καὶ τὴν Μαγδαληνὴν, ἥτις εἶνε ἐπίσης κόρη σας!... Θεέ μου, τί νὰ εἶπω, τί νὰ πράξω διὰ νὰ τὴν καταπείσω;

— Μὴ προτιπθεῖτε θὰ ἦτο ἀνωφελές, τὸ σχέδιόν μου εἶνε ἀποφασισμένον.

Ἐπειδὴ τὸ φαρμακεῖον τοὺς ἐφώτιζε, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διαβάτης βραδύνας τοὺς παρετήρει μετὰ περιεργείας, ὁ δικαστὴς τὴν ἔσυρε. Ἐκείνη ἀντίστη, ἀλλὰ σχεδὸν τὴν ἠνάγκασε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὅταν εὗρέθησαν ἐντὸς τῆς σκοτεινοτάτης ὁδοῦ, ἔνθα ἔτρεχε κατόπιν τῆς πρὸ μικροῦ, ἤρξατο καὶ πάλιν νὰ τὴν παρακαλῇ:

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Τὸ Φιγαρό πρό τινος εἶχε θέσει εἰς τὰς ἀναγνώστριάς αὐτοῦ διαγώνισμα ἐπὶ τοῦ ζητήματος: Ποῖον εἶνε τὸ βιβλίον, ὃ περὶ ἀβρότερον καὶ εὐγλωττότερον πραγματεύεται τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος;,, Ὁ κ. Ἐρρίστος Ρενάρ, παρακληθεὶς ἔγραψεν ἄρθρον χαριέστατον ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦτον, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τινὰς παραγράφους):

Ἐπιμένετε νὰ λάβητε τὴν γνώμην μου ἐπὶ τοῦ χαριέντος διαγωνίσματος, τὸ ὁποῖον ἐθήκατε εἰς τὰς ἀναγνωστρίας ὑμῶν ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ζητήματος: «Ποῖον εἶνε τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀβρότερον καὶ εὐγλωττότερον ἐπραγματεύθη περὶ ἔρωτος;» Μὲ πληροφορεῖτε, ὅτι μέγας ἀριθμὸς ἀναγνωστῶν ὑμῶν ἀπήντησαν ὑμῖν: «Ἡ Βίβλος, τὰ Εὐαγγέλια», καὶ μὲ ἔρωτᾶτε, τί στοχάζομαι ἐπὶ τῆς τοιαύτης συμπτώσεως. Οἱ σκῶπται θὰ ἰδῶσιν ἴσως ἐν τούτῳ τελειοποιημένην ὑποκρισίαν, ὡς ἐὰν ἤθελον, τρόπον τινὰ, αἱ ἀναγνωστρίαι σας ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι δὲν ἀνγινώσκουσιν ἄλλα βιβλία. Ἡ ἀντίρρησης ὀλίγον θὰ μὲ συνεκίνηι, καθότι, ὁμολογῶ ὅτι ἀγαπῶ τὰς γυναῖκας αἵτινες δὲν ἔχουσιν ἄλλην φιλολογίαν ἐκτὸς τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων των, ἐὰν ὁμοῦ μὲ αὐτὰ εἰσὶν ἀγα-

θαί ἡ ώραίαι. Ἄλλ' ἄς ἀφῶμεν ἤδη τὰ ἐπιγράμματα θὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα, ἀφοῦ τὸ ἠθελήσατε, μεθ' ὅλης τῆς ἀμεροληψίας εὐσυνειδήτου ἐνόρκου.

Ἡ ἰδέα μου εἶνε, ὅτι αἱ εὐφυεῖς ἀναγνώστριαι, αἵτινες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπήντησαν εἰς τὸ ζήτημά σας, ἀπήντησαν καλῶς. Ἐν τῇ γνώμῃ αὐτῶν, ὅπως μὴ προστρέξωσιν εἰμὴ εἰς βιβλία ὀρθοτικευτικά, ἐνυπάρχει μεγάλη ἀλήθεια, εἶνε δὲ ἡ θεμελιώδης ταυτότης τῆς ὀρθοκείας πρὸς τὸν ἔρωτα. Μάλιστα, ἡ Βίβλος καὶ τὰ Εὐαγγέλια, βιβλία θαυμασία ὑπὸ τόσας ἐσῴψεις, πρέπει νὰ θαυμάζωνται καὶ διὰ τὸν τρόπον μεθ' οὗ ποιοῦνται λόγον περὶ τῶν σχέσεων τῶν δύο φύλων. Ὁ βίος τοῦ μεγάλου εὐαγγελικοῦ γόητος εἶνε, ἐν ἐκάστη σελίδι, ἐν ῥάπισμα διδόμενον εἰς τοὺς φαρμακίους, εἴτε ἐν τῷ φιλελευθέρῳ πεδίῳ, εἴτε ἐν τῷ πεδίῳ τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς. Τὸ πρόσωπον ὅπερ παριστᾷ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἐν τῷ σχηματισμῷ τῆς πεποιθήσεως ἐπὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον, καὶ ὄντως τὸ θαῦμα τοῦ ἔρωτος.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἀπανθίσματι, ὅπερ ἀποκαλοῦσιν ἀγίαν γραφὴν, ποιοῦμεν διακρίσεις, τὰς ὁποίας αἱ χαρίεσαι ὑμῶν ἀναγνώστριαι ἔχουσι μέγα δίκαιον νὰ ἀγνοῶσι. Τὰ θελκτικὰ εἰδυλλια, ἅτινα ἄειποτε θὰ συγκρατήσωσι τὴν Βίβλον εἰς θέσιν ὑπέροχον μεταξὺ τῶν βιβλίων, εὐρίσκονται εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῶν γηραιῶν ἀφηγήσεων, ἅτινα προέρχονται ἐκ τινος χρονογράφου, σχεδὸν πάντοτε εὐκόλως ἀναγνωριζομένου. Οὗτος εἶνε ὁ συγγραφεὺς τῶν ώραίων σελίδων τῆς Γενέσεως, ἐνθα ζωγραφίζεται ὁ Ἰεχοὺβ μέγα κλοπρεπῆς, δημιουργῶν τὸν κόσμον, κατόπιν μεταμελούμενος, ὡς ἐννοῶν καλῶς, ὅτι ὁ μόνος τρόπος τοῦ ν' ἀναμορφώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε νὰ καταστρέψῃ αὐτήν· καὶ ἐν τούτοις, μετὰ τὸ ἀποτυχὸν πείραμα τοῦ κατακλυσμοῦ, ἀποφασίζων νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ βχιδίῃ κατὰ βούλησιν. Ὁ εὐρύτης οὗτος ἀπαισιόδοξος, ὁ ἐφευρέτης τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, εἶνε πρὸ πάντων ἀξιοθαύμαστος εἰς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν συμμετοχὴν αὐτῆς εἰς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Ὅταν θίγῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, εἶνε βελύς, τρυφερό, μυστηριώδης. Ὁ φοβερὸς αὐτοῦ γίγας Ἰεχοὺβ ἀσχολεῖται εἰς γάμους καὶ ἐνδιαφέρεται περὶ τῶν ἑραστῶν. Εἰς τὸν σοβαρὸν τοῦτον φιλόσοφον ὑφείλμεν τὰ πατριρχικὰ εἰδυλλια τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τῆς Ρεβέκκας, τοῦ Ἰακώβ καὶ τῆς Ραχὴλ. Εἰς παρελθὺν ἀπέμειμακρυμένον καὶ σκοτεινόν, αὐτὸς οὗτος μᾶς παριστᾷ τοὺς υἱοὺς τῶν θεῶν βλέποντας ὅτι αἱ θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν ώραίαι· καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχῇ, αὐτὸς διηγᾷται, ὅτι ἡ γυνὴ ἐλήφθη ἐκ μιᾶς πλευρᾶς τοῦ ἀνδρός (τὸν ώραϊότερον μῖθον ἐξ ὅσων ὑπάρχουσιν εἰς οἰανδήποτε ὀρθοκείαν), μᾶς λέγει περὶ τῆς πρωτογόνου γυμνότητος τῶν πρωτοπλάστων, δι' ἣν δὲν ἤσχύοντο οἱ κάτοικοι τῆς Ἑδέμ, περὶ τῆς ἐντροπῆς ἣτις γεννᾶται ὁμοῦ μετὰ τὸ ἁμαρτήμα, περὶ τῶν πλατέων φύλλων τῆς συκῆς ἅτινα καλύπτουσι τὰ πρῶτα αἶψη, καὶ βραδυτέρον, τὰ ἐκ δέρματος ἐνδύματα, μετὰ τὰ ὁποῖα ὁ Ἰεχοὺβ, ῥάπτῃς κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, ἐνδύει τοὺς ἐκδικωμένους διὰ τῶν ἰδίων

τοῦ χειρῶν.

Τὸ βιβλίον τῆς Ροῦθ εἶνε τῆς αὐτῆς σχολῆς. Τίποτε δὲν εἶνε τρυφερώτερον τοῦ αὐστηροῦ ἀνδρός. Οἱ παλαιοὶ οὗτοι μῦθοι εἰσὶ θαύματα μεγαλείου καὶ ἀπλότητος, ἄνευ εὐδενὸς τῶν ἐπιλογισμῶν ἐκείνων, οἵτινες διαφθεῖρουσι πᾶν ἔργον φιλολογικόν. Κατ' ἐμὲ, δὲν δύναμαι νὰ τοὺς ἀναγινώσκω ἄνευ δακρύων.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΠΑΙΓΝΙΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἄμα ἐγειρόμενοι τῆς τραπέζης, οἱ μαθηταὶ γίνονται ἄφαντοι ἀθρόβως.

— Ἐπῆλυν νὰ ἐνδύθω τὴν στολὴν τῶν γυμνασίων, μοὶ ἐξήγησεν ὁ κ. Κ. Σήμερον ἔχουν ἄδειαν ἐξόδου, διότι τρὶς τῆς ἐβδομάδος ἡ μεταμεσημβρία ἀφιερῶται εἰς τὰ ἐν ὑπαίθρῳ γυμνάσια. Θέλετε νὰ ναβῶμεν νὰ ἰδῇτε τὰ δωμάτια καὶ κατόπιν μεταβαίνομεν εἰς τὰ λειβάδια;

Ἐκαστος μαθητῆς ἔχει τὸ δωμάτιόν του, ἐπιπλωμένον ἀπλούστατα, διὰ μικρᾶς κλίνης ὑψομένης τὴν ἡμέραν καὶ τοποθετουμένης ἐντὸς ἐρμαρίου διφύλλου, διὰ μιᾶς τραπέζης, ἐτέρου ἐρμαρίου χαμηλοῦ, δύο τριῶν καθεκλῶν, στολίζει δὲ αὐτὸ συνήθως δι' ἀνθέων ἐντὸς δοχείων, δι' εἰκόνων καὶ φωτογραφιῶν, κομψότατα ὡς φωλεᾷν ἐκ τῶν φαιδρωτέρων. Τὸ δωμάτιόν του εἶνε ὁ οἶκός του καὶ οὐδεὶς ἔρχεται νὰ τὸν ἀνυσυγχῇ ἐκεῖ. Ἐκεῖ κοιμᾶται, ἐκεῖ μελετᾷ καὶ παρασκευάζει τὰ θέματά του, λαμβάνει τὸ πρῶτὸν καὶ πρῶτον πρόγευμα, καὶ τὸ ἐσπέρας, τὴν ὅλην ὥραν, ἄρτον μετὰ βουτύρου καὶ τεύτου.

Τὰ δωμάτια ἔχουσι τὴν ἐξόδον ἐπὶ διαθρόμων ληγόντων εἰς ἰδιαιτέραν κλίμακα, ἄγουσαν κατ' ἐυθείαν εἰς τὸν κήπον καὶ τὴν ὁδόν. Ἄλλην ἐποπτεῖαν δὲν ἔχουν ἐκεῖ οἱ μαθηταὶ ἢ τὴν τοῦ πρεσβυτέρου καὶ φρονιμωτέρου ἐξ αὐτῶν, ὀνομαζομένου «καπετάνιου», ὑπευθύνου ὄντος διὰ τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως. Τὰ παιδιὰ ἡμποροῦν νὰ πηγαίνουν καὶ ἔρχονται, καὶ νὰ ἐξέρχονται ἀκόμη, ἂν θέλωσι. Τὸ μόνον εἶνε νὰ μὴ κάμνουν θόρυβον, ὅταν μένουν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ νὰ διατηροῦν κανόνας τινας ὅταν εὐρίσκονται ἐξω. Οἷον νὰ μὴ πηγαίνουν εἰς τὰ ἵπποδρόμια τῆς Ἀσχοῦ (μικρὸν ἀπεχούσης τῆς Ἑτῶν), νὰ μὴ εἰσέρχονται εἰς ζυθοπωλεῖα, νὰ μὴ λαμβάνουν μέρος εἰς τυχερὰ παίγνια κτλ. Ἐκτὸς τούτων τῶν ἀπαγορεύσεων, σχεδὸν ἔχουσι πλήρη ἐλευθερίαν. Εἰς τὸν οἶκον τοῦ διδασκάλου τῶν εἶνε ὡς νὰ ἦσαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῶν, γαίοντα μάλιστα πρρισιότεραν ἐλευθερίαν, εἰς ἣν δίδει τὸ δικαίωμα ὁ ἐν τῇ ἐξοχῇ βίος.

Ὁ κ. Κ. μετὰ διαβεβαιῶν, ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο οὐδὲν ἔχει τὸ ἐλαττωματικόν οὐδὲ τὸ κινδυνώδες. Τὸ μόνον ἐλάττωμα ὅπερ δὲν προλαμβάνει, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται χρῆσις κατόπιν ποινῶν αὐστηρο-